

[Statsministeren.]

i regeringens programtale, og det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde også noteret sig, at denne — som han sagde — hovedhjørnesten i den socialdemokratiske politik var udeladt i regeringserklæringen. Det ærede medlem var dog klar over, at problemet ville komme frem, når arbejdet med skattereformen blev aktuelt. Det tror jeg også. Lad mig dog samtidig gøre opmærksom på, at en ændring af skattefradragsreglen kun er et enkelt punkt i den række af reformforslag vedrørende indkomstbeskatningen, som vi går ind for. Det var ikke os, det var venstre og konservative, der under valgkampen i et forfængeligt håb om derved at kunne svække os prøvede at gøre skattefradragsreglens ophævelse til valgets hovedspørgsmål. Spekulationen mislykkedes, og de konservative, som var mest pågående, mest demagogiske og direkte usandfærdige i deres propaganda, måtte endda notere direkte tilbagegang ved valget.

En ting opnåede man dog, tror jeg, ved denne fremgangsmåde: at det nu er almindelig kendt i hele befolkningen, at en forhøjelse af indkomstbeskatningen for de største indtægter vist ikke vil være mulig uden en ændring af skattefradragsreglen. Det blev nævnt i programtalen, at vi igenem en sådan forhøjelse ønsker at tilvejebringe de nødvendige beløb til en nedsættelse af indkomstskatterne for de mindre og mellemstore indkomster.

Men naturligvis har vi ingen glæde af i en programtale, som vi udtrykkeligt ønsker skal være en ærlig ment invitation til samarbejde, at fastholde standpunkter, som vi erkender at der for øjeblikket er et klart flertal imod her i salen. Det er fra anden side hævdet, at det skulle være muligt at tildele de store indtægter en mere rimelig del af skattebyrden uden at røre fradragsreglen. Det vil vi foreløbig gerne se dokumenteret. Det er sagt også i den radiodiskussion, der var forud for valget, bl. a. af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Nuvel, findes denne mulighed for at tildele de større indtægter en mere rimelig andel i den samlede skattebyrde end i øjeblikket, så vil vi gerne gennemgå alle tanker, ideer og forslag, der kan fremsættes i den retning.

Det er mit håb, at den videre drøftelse af hele dette spørgsmål må kunne ske udfra

en saglig overvejelse af hele problemet som et enkelt led i en samlet skattereform.

Jeg skal så slutte overfor de mere polemiske oplæg, der er gjort overfor regeringen, med at sige, at både i de taler, der er holdt her, og i den strøm af artikler, der i pressen er skrevet efter regeringsskiftet, gentages det indtil trivialitet: der er i folketinget „et liberalt flertal“, og derfor finder man det så urimeligt, at der nu er dannet en socialdemokratisk regering. Det var også grundtonen i de ærede medlemmer hr. Erik Eriksens og hr. Aksel Møllers taler.

Det er kun rimeligt, at de ærede medlemmer uden min indblanding beklager sig, hvis det linder. Men jeg må nok få lov til at sige et par ord om det „liberale flertal“, som man mener skal give patent på regeringsdannelse eller ret til at hindre, at der dannes en socialdemokratisk regering eller en regering med socialdemokratisk deltagelse.

Man forveksler nemlig her noget negativt med noget positivt. Det negative er, at der her i salen virkelig er et flertal udenom socialdemokratiet — et ikke-socialdemokratisk flertal. Det er vist gået op for folk; i alt fald er det gået op for os. Men der er også et flertal — og et endnu større flertal — udenom et hvilket som helst andet parti. Tankekonstruktionen „det liberale flertal“ — og det er en tankekonstruktion — kan kun tilvejebringes ved heri at medregne både den radikale „socialliberalisme“, retsforbundets „Manchesterliberalisme“, venstres såkaldte „moderne“ liberalisme og den egenartede form for „liberalisme“, som repræsenteres ved konservativ toldpolitik. Den sidste anerkender i hvert fald hverken de radikale eller retsforbundet som egentlig liberalisme. Tværtimod har de to partier under valgkampen søgt, og med rette, at lægge syv favne vand mellem sig og de konservative, og det samme er jo kommet til udtryk under regeringsforhandlingerne. Hertil kommer de afgørende modsætninger f. eks. i grundskyldsspørgsmålet og i jordpolitikken. Talen om et „liberalt flertal“ som dækkende en ensartet politik er derfor bundfalsk, simpelt hen bundfalsk. Den er en af de mange politiske sæbebobler, som den tidligere regeringskoalition leger med i agitationen. Den holder ikke. Det har jo nu vist sig,